

været Tyve eller Røvere eller Mordere eller Brandstiftere eller Voldtægtsmænd eller Drukkenbolte eller Fattiglemmer, alle disse Mennesker kunne faa efter dette Forslag. Kan man imidlertid ikke skaffe disse Kvalifikationer til Veje, kan man ikke faa noget efter det Forslag, som de moderate Medlemmer foreslaa Folketinget at vedtage. Naar altsaa en saadan 60-aarig forulykket Mand kommer til Sogneraadet og skal have noget, vil Sogneraadsformanden kunne sige: Du kan faa Understøttelse efter Alderdomsunderstøttelsesloven, men naar den vedkommende er saa heldig at kunne oplyse, at han har været straffet for de Ting, jeg nævnte, kan han vel ikke faa noget efter Alderdomsunderstøttelsesloven, men derimod efter denne Lov. I 1891, da vi vedtog Alderdomsunderstøttelsesloven, talte de moderate om, at det var de værdige trængende, der skulde have noget, medens man ikke vilde give de uværdige noget. Nu er Stillingen helt forandret. Nu siger man, at de værdige trængende, der ere komne til Skade, kunne blive gaarende til deres 60de Aar, og saa kunne de jo komme ind under Alderdomsunderstøttelsesloven, men de uværdige, alle Forbryderne, alle Drukkenboltene, alle de, som Samfundet ser ned paa, skulle frem, dem tage vi op. Dette Ændringsforslag er ganske vist en Genganger, men det kommer i helt andre Klæder, end da det sidst var her.

Jeg kommer saa til Forslaget om en ny § 15 i Ændringsforslaget under Nr. 4. Der forlanger man, at Arbejdsevnenes Forringelsesgrad skal være konstateret af Arbejderforsikringsraadet. Ifølge Alderdomsunderstøttelseslovens Regler gaar man med sine Klager til Amtet og Ministeriet, her skal man altsaa ogsaa i visse Tilfælde gaa til Arbejderforsikringsraadet angaaende Forringelsesgraden af Arbejdsevnen. Jeg ved ikke, hvorfor man vil bebyrde Forsikringsraadet med det. Det kan jo ikke nytte at faa konstateret, at vedkommende er halv eller kvart eller trekvart Invalid. Naar det blot bliver konstateret, at han er Invalid, vil han faa Understøttelse, saa skal Sogneraadet skønne om, i hvilken Grad han er trængende. Det kan ikke nytte, at han siger til Forsikringsraadet: Jeg har aarligt tjent 600 Kr., men nu har jeg mistet mit ene Ben, og dette saa siger, at han er halv Invalid, hvis Sogneraadet derefter bestemmer, at han skal tjene 300 Kr. med det andet Ben. Naar han gaar ind under Alderdomslovens Regler, kommer det an paa at faa konstateret, at han kun

har det nødtørftige og er trængende, og jeg kan ikke se, at der opnaas noget ved her at fastsætte, at Forsikringsraadet skal afgøre Invaliditetens eller Arbejdsforringelsens Grad. Dernæst skal det ved Forsikringsraadet oplyses, paa hvilket Tidspunkt Ulykkestilfældet er indtraadt. Dette kan ofte være vanskeligt, thi naar den Mand, der er kommen til Skade, ikke er ubemidlet eller trængende, har han ingen Interesse i straks at faa Tidspunktet oplyst. Han vil maaske raisonere som saa: Jeg faar aldrig nogen Nytte deraf, hvorfor skal jeg da plage mine Medmennesker med Fremskaffelsen af denne Oplysning. Siden bliver han maaske trængende, og saa vil han have det konstateret, men saa kan det være meget vanskeligt at faa det oplyst. Jeg skal ikke dvæle ved dette, thi det er kun Smaating, som kunne rettes. I § 16 er der nogle andre Ting, som give mig Anledning til at spørge de ærede Forslagsstillere, hvorledes de tænke sig Sagen ordnet. I § 16 er der for det første den Mangel, at ingen ved, hvad Foranstaltningen vil koste vedkommende Kommune, og man ved heller ikke, hvad den vil koste Staten. Det Forslag, der var udarbejdet af det ærede Medlem for Aalborg, havde dog sat en Begrænsning for Statskassens Vedkommende. Tilskuddet maatte ikke være gaaet højere op end til 250,000 Kr. efter 10 Aars Forløb. Det foreslog de ærede Medlemmer ogsaa i Fjor, idet de vel sagtens gik ud fra, at man ikke uden videre kan bebyrde Statskassen med ganske uvisse Byrder, men en saadan Begrænsning staar der ikke noget om her. Endelig foreslaas det, at Statskassen skal tilskyde $\frac{3}{4}$ af den Understøttelse, der er udredet som Følge af Ulykkestilfælde under Arbejdet ved Søfart og Fiskeri. Heller ikke der faar man Besked om, hvad der kan kræves af Staten eller af vedkommende Kommune. At Kommunen faar et Tilskud af $\frac{1}{4}$ af Understøttelsen er ikke meget. Søfart og Fiskeri kan ogsaa falde den enkelte Kommune til Last, og saa kommer Spørgsmaalet, om man i alle Tilfælde kan finde Opholdskommunen. Jeg ved ikke, om Forslagsstillerne kunne finde ud deraf. Ifølge Lov af 9de April 1891 skal Opholdskommunen betale $\frac{1}{4}$ af Omkostningerne. Men naar man nu taler om Søfart, er man saa ganske klar over, hvorledes man udfinder Opholdskommunen? Jeg skal nævne et Eksempel: Tage vi en dansk Sømand, en Sømand med dansk Indfødsret, som farer under dansk Flag, og tænke os, at han omkommer nede i Holland eller andetsteds